

λίαν με τοῖς σαχλαμάρες σου Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.)
Σήμερα οὐλ-λον τῷ ἀναουλιεῖν Κύπρ. || Παροιμ. φρ.
"Οὐσιος ἀναγουλιάζει ἄς ξεράσῃ (εἰρων. πρὸς δυσσαρεστού-
μενον) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 205,404 || Ἄσμ.

Πάρε, γέρω, ἀποκοδά μου, | ἀναούλιασε ἡ καρδιά μου
Πάρε Συνών. ἀναγουλεύομαι 1, ἀναγουλίζω 1, ἀνα-
κατεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω), ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνα-
κατώνω). β) Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, ὥστε νὰ
αἰσθάνῃ διὰθεσιν πρὸς ἐμετὸν Κέρκ. Μακεδ. (Σισάν.):
Αὐτὸ τοῦ φαεῖ μ' ἀνιγούλιασι Σισάν. Αὐτὰ ποῦ μοῦ λές
μ' ἀναγουλιάζουνε (μεταφ. ἐπὶ λόγων προξενούντων ἀηδία)
Κέρκ. Καὶ ἀπροσ. μ' ἀναγουλιάζει = μοὶ ἐπέρχεται διὰ-
θεσὶ πρὸς ἐμετὸν Ἰθάκ. Κεφαλλ.: Μ' ἀναουλιάζει καὶ θὰ
ρενιόρω νὰ δὰ βγάλω οὐλα Ἰθάκ. Συνών. ἀνακατεύω,
ἀνακατώνω. 4) Κάμνω ἐμετόν, ἐμῶ Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν.)
Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. ἀνακερώνω, ξερνῶ. β)
Μεταφ. ἀποστρέφομαι τι ἐξ ἀηδίας Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Μα-
κεδ. (Καταφύγ.): Τὸν ἀναούλιασεν ἡ καρδιά μου Ἡπ.
Τὸν ἀναούλιασιν ἡ ψ'χή μ' Καταφύγ. 5) Ἰλιγγιῶ, ζαλί-
ζομαι Θήρ.: Ἀνεούριασα ἀπ' αὐτὸ ποῦ μοῦ λές. Συνών.
ἀναγουλεύομαι 2. 6) Γίνομαι τρικυμώδης, ἀνατα-
ράσσομαι, ἐπὶ θαλάσσης Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.): Ἄσμ.

Ἀκόμα δὲν ἀλλάγαραν πέντ' ἔξι μίλια τόπο,
νεγούλιασεν ἡ θάλασσα, φύσηξ' ἡ τραμουντάνα.

7) Ἀναδίδω τὸ ἀπερροφημένον ὕδωρ καὶ γίνομαι
λασπώδης, ἐπὶ ἐδάφους ἢ καὶ ἐπὶ πηλοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Γαλανᾶδ. Φιλότ.) Σέριφ. κ. ἀ.: Εὐτὸ τὸ χτήμα ἀνηγουριάζει
Φιλότ. Ἀνηγουριάζει τὸ ποτιστικὸ Ἀπύρανθ. Ἀνεγουλιᾶ
ἡ λάσπη Σέριφ.

ἀναγουλιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναγ'λιάρ'κους Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀναγουλιάρικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀναγου-
λιάρεις.

Ὁ προκαλῶν τὸν ἐμετόν: Πίττα ἀναγ'λιάρ'κ' ἦτανι
τούτη. Μόφκειαισις ἕναν καφὲ ἀναγ'λιάρ'κου!

ἀναγουλιάρης ὁ, ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναουλιάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι) καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ιάρεις.

Λαίμαργος: Γνωμ. Τὸν μαθημένον ἀναουλιάρην μὲν τὸν
κρατῆς (μὴ θεωρῆς τὸν καλομαθημένον ὡς λαίμαργον).
Συνών. λείξης, λιχοῦδης.

ἀναγούλιασμα τό, σύννηθ. ἀναούλιασμα Μεγίστ.
ἀναγούλασμα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀναούλιασμα Κύπρ.
ἀνεγούλιασμα Α.Κρήτ. ἡναούλιασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἡ πρὸς ἐμετόν διὰθεσις, ναυτία σύννηθ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.): "Ῥοαμε ν' ἀκούση τῇ μυρωδιᾷ ἐκίνησε
τ' ἀνεγούλιασμα (ἐκίνησε = ἤρχισε) Α.Κρήτ. Αὐτὸ τοῦ φαεῖ
εἶνι γι' ἀναγούλιασμα Μακεδ. Εἶδα τὸ φαεῖν κ', ἐπᾶσε με
τ' ἀναγούλασμα Τραπ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι)
Α 1. 2) Πρᾶξις ἢ λόγος προκαλῶν ἀηδίαν Κύπρ. κ. ἀ.:
Εἶντ' ἀναουλιᾶσματα ἐν' τοῦτα ποῦ κάμνεις; Συνών. ἀνα-
γούλα (Ι) Β 1, ἀναγουλιά 2, ἀναγουλιάτος 2.

ἀναγουλιαστικός ἐπίθ. Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀναγουλιαστός < ἀναγου-
λιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ὁ προκαλῶν τάσιν πρὸς ἐμετόν ἐνθ' ἀν.: Ἀναγουλια-
στικά εἶναι τ' ἀστεῖα σου! Λεξ. Πρω. Πβ. ἀναγουλι-
μένο ἐν λ. ἀναγουλίζω 2.

ἀναγουλιατάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀναγ'λιατάδα Δαρδαν.
ἀνουγλιατάδα Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγουλιάτος.

Ἀναγούλιασμα 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Σήμερα ἔχω
ἀναγ'λιατάδα Δαρδαν.

ἀναγουλιάτος ὁ, ἀμάρτ. ἀναουλιάτος Κύπρ. ἡναουλ-
γιατός Ρόδ. ἀναγουλιάτὸ τό, Κεφαλλ. ἀνεγουλιάτὸ Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλιάζω.

1) Ἀναγούλιασμα 1, ὁ ιδ., Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ.:
Ἐχω ἀναουλιάτον, ἐν-νὰ ξεράσω! (ἐν-νὰ = θὰ) Κύπρ.

2) Ἀναγούλιασμα 2, ὁ ιδ., Κεφαλλ.: Μὴ μᾶς λές
ἀναγουλιάτά!

ἀναγουλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.) Μέσ. ἀναγουλίζομαι Καππ.
(Φερτ.) ἀναγουλίζ-ζομαι Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. ἀνα-
γουλιμένο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι).

1) Ἐχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ ἐνθ' ἀν.: Ἐπεν
πολλὰ κρασί τῷ ἀναγουλίζ' νὰ ξεράῃ Ὀφ. Συνών. ἀναγου-
λεύομαι 1, ἀναγουλιάζω 3, ἀνακατεύομαι (ιδ. ἀνα-
κατεύω), ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνακατώνω). 2) Ἡ
μετοχ. ἀναγουλιμένο = ὁ προξενῶν ἀηδίαν καὶ μεταφ. ἀπο-
τρόπαιος Καλαβρ. (Μπόβ.): Τοῦτο ἔναι ἕνα πρᾶμα ἀναγον-
λιμένο. Πβ. ἀναγουλιαστικός.

ἀναγούλισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν.) ἀναγούλι-
σμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) ἀναγούλιγμαν
Πόντ. (Κερασ.) ἀναγούλημαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλίζω.

Ἡ πρὸς ἐμετόν τάσις, ναυτία ἐνθ' ἀν.: Εἶδα τὸ φαεῖν
κ' ἐπᾶσε με τ' ἀναγούλισμαν Τραπ. Ἐπιασεν ἄτον ἕναν ἀνα-
γούλημαν καὶ κ' ἐπορεῖ νὰ καλατζεύ' (καὶ δὲν δύναται νὰ
ὀμιλῇ) Κοτύωρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι) Α 1.

***ἀναγουργουρένω**, ἀναγουργουλένω Πελοπν. (Λα-
κων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γουργουρένω.
Σχηματίζω πομφόλυγας, ἐπὶ ὕδατος: Ἀναγουργουλένει
τὸ νερό.

ἀναγραίνω Ἡπ. —Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γραίνω.

Ξαίνω, ἐπὶ μαλλίων ἢ βάμβακος ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἀναγραμένο τὸ μαλλί, ξεστό, ἀπαλὸ τὸ στρώμα
(ἢ καλὴ ἀνατροφή καθιστᾷ εὐαγῶγους τοὺς ἀνθρώπους)
Λεξ. Δημητρ. Συνών. γραίνω.

ἀναγριαλλοῦ ἡ, Χίος

Πιθανῶς ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. *ἀγριαλλοῦ,
ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γελλοῦ. Ἰδ. ΝΠο-
λίτ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 25.

Τὸ γυναικόμορφον φάντασμα νεράιδα (ὡς προξενοῦν
φόβον). Πβ. γελλοῦ.

ἀναγριεύω Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) —Λεξ. Δημητρ.
ἀνεγριεύω Σύρ. Τήν. Χίος ἀνεγριεύω Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγριεύω.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἐξαγριεῖν Κέρκ. —Λεξ. Δημητρ.:
Ἀναγρίειρα ἀπὸ τοῖς βρισμέσ του καὶ τὸν χτύπησα Λεξ. Δη-
μητρ. Ἐνας ἀνθρώπος μὲ φρύδα ἀναγριεμένα Κέρκ. 2)
Μέσ. τρομάζω, ταρασσομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) —Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἐκεῖ 'ς τὸ κρεβάτι μας κοδὰ ἦτον ἔχτε μὲ ῥωα-
λήθρα κ' εἶδα τηνε κ' ἐνεγριεύτηκα (ῥωγαλήθρα = ἀράχνη
δηλητηριώδης) Νάξ. Εἶδα ἕνα ἥσκιο κ' ἀναγριεύτηκα
Λεξ. Δημητρ.

